

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marți, Joi și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:

Administrațiunea tipografiei archidiecezane, Sibiu, strada Măcelarilor 47,
și la expedițiunea de inserțiuni Adolf Steiner în Hamburg (Germania).

Correspondențele sînt a se adresa la:

Redacțiunea „Telegraful Romîn“, strada Măcelarilor Nr. 37.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Sibiu, 20 August.

Cu toate luptele uriașe, de un timp încoace, urmate și de în presa maghiară pentru lucruri, cari nu privesc pe Români în linia primă, unele foi maghiare tot au găsit timp și pe urmă și loc în coloanele lor să se ocupe și cu rezultatele cursului de instrucțiune în limba maghiară, ținut cu învătătorii Români în Arad.

Între alte împregiurări și în timpuri mai liniscite atențiunea aceasta am califica-o de laudabilă și pentru noi onorifică, dacă ar mai fi și corespunzătoare adevărului și ar fi lipsită de tendențe, cari să nu vateme nici într-o parte. Ceea ce au raportat foile maghiare publicului lor despre cursul amintit nu este nici adevăr și de altă parte poartă timbrul unei tendențe de a da o demințire atitudinii celei juste a reprezentanților bisericilor române și a deputaților de naționalitate nemaghiară din dieta Ungariei față cu proiectul de lege pentru introducerea instrucțiunii limbei maghiare.

Foilor maghiare poate că le-a succes a mistifica pe publicul lor în cea mai mare parte. Le-a succes poate, pentru că aparența este pentru dânsese, de oare-ce s'au aflat oarecare învățatori români, cari a bună samă mistificați și ei, au dat înșiși testimoniul contra apărătorilor cauzei lor pedagogice și naționale.

Mai mulți învățatori dela cursul din Arad ne-au fost trimis și nou spre publicare un manifest în care exprimă fericirea lor, că au avut ocaziune de a se „îmbogăți cu știință“ și găsesc că este neapărat de lipsă ca cetățenii statului să scie toți vorbi unguresce.

Pentru că să se cunoască și mai bine peșul pe care au alunecat subscriitorii manifestului vom reproduce unele pasaje dintr'ensul în următoarele:

„In adevăr, plini de mulțămă ne întoarcem la ai noștri; căci acum în faptă

sîntem mai avuți în științe decât ce eram și pentru că nutrim cea mai bună speranță, că nu numai vom risipi această avere spirituală, ci mai vîrtos o vom sporii prin ținerea succesivă a acestui curs și ca un te-saur prețios predând-o generațiilor, o vom pute lăsa ca avere comună, drept moștenire totalității națiunii române.“

Este afară de îndoială, că nu se poate denega nici unui stat dreptul ce l are de a introduce în scoalele poporale limba statului ca studiu obligat și prin urmare a ridica și înainta după putință instrucțiunea populară în înțelesul propriei sale idei de stat. Mare fericire deci pentru un stat, dacă prin realizarea acestei idei și-a putut ajunge scopul; și mai mare fericire pentru acel cetățean, carele încă din leagăn pîntruns de această idee, își poate manifesta, în necas, ca și în bine simțemintele sale patriotice.

Noi sîntem convinși, că fie-care cetățean francez, italian, spaniol, german, englez, ca și toți cetățenii ruși și turci, s'ar rușina a dice despre sine că nu și vorbesc limba patriei și că nu o înțeleg; dar noi ca liberi cetățeni ce sîntem ai Ungariei libere, să nu ne rușinăm că nu vorbim, nu pricepem limba statului, ba chiar noi să ne opunem introducerii ei obligate în scoalele poporale? In adevăr, o astfel de faptă nu numai că ar fi nepolitică ci și foarte nepatriotică; de aceea sîntem datori în prima linie a mulțămii regimului nostru, că ne-a dat ocaziune a învăța limba maghiară și ne-a provădit spre acest scop cu cortel liber și cu o intertențiune de 80 cr. pe zi.

Aveam de gînd a nu lua notiță despre această rătăcire. Însă acum după ce rătăcirea a sburat pe alte căi în publicitate s'a schimbat situațiunea și noi nu putem trece afacerea cu tăcere absolută.

Înainte de toate trebuie să ne dăm sama, că cursul cel dela Arad ca și celelalte trei n'au avut nimica de a face cu știința, ci cu inițierea învățătorilor în limba maghiară. A învăța vre-o câte-va forme despre flecsiunea cuvintelor unei limbi încă nu este știință. De a se face din cursul din

cestiune un curs de știință este cu atâta lucru mai cutezat, cu cât nici legea din care isvorește cursul nu are în vedere cursuri științifice, nici ordinațiunea ministerială care le-a provocat. Eată dar neadevărul, sau mai bine rătăcirea în care au cădut subscriitorii acelei hârtii, care accentuează cu atâta zel bogăția științei, dusă dela cursul pentru inițierea în elementele limbei maghiare.

Dar nici cu aceasta rătăcire nu ne este scopul a ne ocupa. Ori ce om nepreocupat rădimit pe legea deja votată și pe emisul ministerial ce a purces din această lege, va scî reduce tot lucrul la ceea ce este: la naivitatea conceptului scris de învățatori. Ear ce privesc espresiunea, că e de lipsă să scie toți Români unguresce este un zel prea mare pentru de a face închinăciuni și complimente.

Toate aceste nu sînt bune dar sînt trecătoare.

Partea serioasă a cestiunii însă zace în tendența, care foile maghiare au și prins-o cu atâta aviditate, pentru a da o demințire tuturor acelor ce au combătut și oportunitatea legii în proiect și proiectul însuși.

Fenomenul acesta după multe experiențe nu ne surprinde, pentru că dela foi maghiare putem să așteptăm că vor folosi ocaziunea de a face capital din declararea învățătorilor dela cursul din Arad; dar cu toate aceste ne atinge foarte neplăcut și dureros, când vedem noi cari vedem, lucrurile în golătatea lor și prin prisma seducătoare a vanității naționale maghiare, că sînt oameni cari stăruesc a se amăgi pre sine pentru o dulce dar scurtă vanitate. Ne atinge foarte neplăcut și dureros tot odată, pentru că vedem cum vanitatea stăruiesc a susține neadevărurile cele mai pipăite și a nutri desbinarea între naționalitățile care sînt chiermate a trăi și a conlucra împreună pentru un scop înalt și serios, pentru susținerea patriei, care nu se poate susține numai

cu declinațiuni de substantive și conjugățiuni de verbe maghiare.

Prin aceea că nisce oameni tineri fie dela sine, fie seduși de vreun individ interesat se pronunță asupra unor lucruri, cari nu stau în puterea lor și pe cari poate nici nu le cuprind în toată valoarea lor, nu se schimbă situațiunea cea adevărată dintre naționalitățile țării. Naționalitățile nemaghiare, ori ce ar dice învățătorii dela cursul din Arad, vor rămâne nemulțămite, pe cât timp e-gala îndreptățire, de care se vorbesce în legile țării, va rămâne un cuvânt gol și o fată morgana pentru străinii, cari nu cunosc împregiurările țării mai de aproape. Prin aceea că nisce învățatori și mai târziu nisce băieți nemaghiari de școală vor scî numera dela 1—100 unguresce și pe contul acestei „științe“ vor scî mai puține lucruri folositoare, popoarele de diverse limbi nu vor înceta de-a aduce aminte Maghiarilor, că și ele sînt aci și vor să trăiască fără a deveni Maghiari. Și pe urmă în mânia tuturor apucăturilor unguresci patria în genere și în special nu va prospera din cauză, că relele nu pot produce roduri bune.

Foilor unguresci le place a se amăgi pre sine și a și amăgi și pe cetitorii lor și, înțelepte cum sînt, fac pe publicul lor să țină un lucru stors de scie ddeu ce împregiurări de un adevăr și argument pentru închipuirea lor, eară ceea ce produce judecata basată pe adevăr și trebuință, de agitațiune.

Foilor unguresci au tocma acum cea mai bună ocaziune de-a perde toate iluziunile ce și leau putut face de 12 ani încoace. Se vede însă că amăgirea de sine au pîntruns așa de afund încât va trebui să fie puternică sgu-ditura, care să i trească de tot pentru de-a înceta de-a visa. Numai până aleargă după fantome ca și declarațiunea învățătorilor dela Arad și fac politică cu astfel de arătări, ne temem ca treșirea din amăgire să nu fie cum e adesea cea a somnambulilor, dar cu pagubă comună.

FOIȚA.

Esposițiunea dela Paris.

(Urmare)

IX.

München.

München, capitala Bavariei, s'a fundat de Enric Leul în 1158 pe un loc, ce era posesiunea unor călugări: forum ad Monachos, și de aci numele München și apoi München. Cu toate aceste orașul încep a prospera abia sub regele Macsimilian I (+ 1825) și mai târziu sub fiul seu Ludovic I (+ 1868), carele ridicase o mulțime de edificii monumentale și făcuse din München așa dicend reședința artei germane.

Edificiul salei de festivități este mai nou și mai pompos decât cel regal. Arhitectura acestei părți a reședinței este cea în stilul renascerei italiene. Esteriorul e decorat cu columne ionice, lei și figuri alegorice. În parterre vedurăm galerii de tablouri din mitologia grecească, specialmente din Odyssea, ear în etagiul I saloanele de festivități, dintre cari amintim: sala de danț decorată cu karyatide purtate pe o tribună de co-

lumne de marmoră, apoi cabinetele de joc ce conțin icoanele (36) ale celor mai frumoase femei din Europa, sala de resbel cu multe tablouri imponente. Afară de aceea mai vedurăm sala lui Carol Marele, a lui Barbarossa și a Habsburgilor, toate decorate cu o mulțime de tablouri grandioase din istoria acestor regenți. Păreții multor sale constau numai din marmoră roșie. Preste tot de o atare pompă ațițătoare n'am mai dat, decât numai în unele sale din palatul dela Versailles. Coroana acestor apartamente este sala tronului bavareș, carea surprinde ori pe cine prin avuția sa imensă, prin splendoarea și gustuositatea decorațiunii. Între altele vedem aci 12 statue de mărime colosală ce toate's de bronz învilit în aur. Statuele reprezintă strămoșii casei prințesci Wittelsbacher dela Otto până la Carol XII. Aceasta într'adevăr se poate numi o sală de aur!

În fine tot așa de lucușoasă este

și reședința veche edificată de Candid la 1616. Curțile cuprind multe statue singuraticice și grupe mithologice, ear apartamentele interne sînt arangiate în gustul secului XVII cu o pompă nedescribilă. Așa d. e. în cabinetul de durmit ni se arată un pat aurit, ce a costat 800,000 fl. Lucsul regilor bavarezi nu în zadar a devenit proverbial, căci rar se mai află o atare reședință splendidă.

Grădina curții regale asemenea e foarte pompoasă și împreună cu reședința prin arcade deschise ornate cu multe tablouri naționale, și mitologice în fresco de Kaulbach, Rottmann și Hess.

Aproape de reședință se află teatrul național cel mai mare teatru în Germania, decorat cu un portic de columne corintice. În frontispiciu vedem icoane în fresco de Schwannthaler: Pegasus și Horele, Apollo și Musele etc. (Va urma).

Revista politică.

Sibiu, în 17 August.

Așa dar totuși. O telegramă din Viena dela 31, ne spune că comisiunea militară austriacă a trecut Sâmbătă în 30 Aug. n. preste granița turcească escortată de Turci în pașalicul dela Novi-Bazar. După „Montagsrevue“ procederea comisiunii nu împingă obstacoli și dacă scirile de până aci se vor adeveri, și trupele austriace, cari vor merge în urma comisiunii, nu vor fi nelinisite. Trupele designate pentru ocupațiunea Novi-Bazarului s'au pus în mișcare dela 22 Aug. n. încoace. „D. Ztg.“ spune, că până la 22 Aug. au sosit câte un batalion, regimentul Archiducele Albrecht dela Mostar, Ljubuski și Sirokibrieg din Erțegovina, la Seraievo. În aceeași și batalionul, care sosise mai dintăiu, a plecat spre granița pașalicului la Cainița. Și o companie trupe de geniu a ajuns trupele cele multe îndreptate în sêp-

